

NEW TALENT

Tekst *Bieneke van der Does*

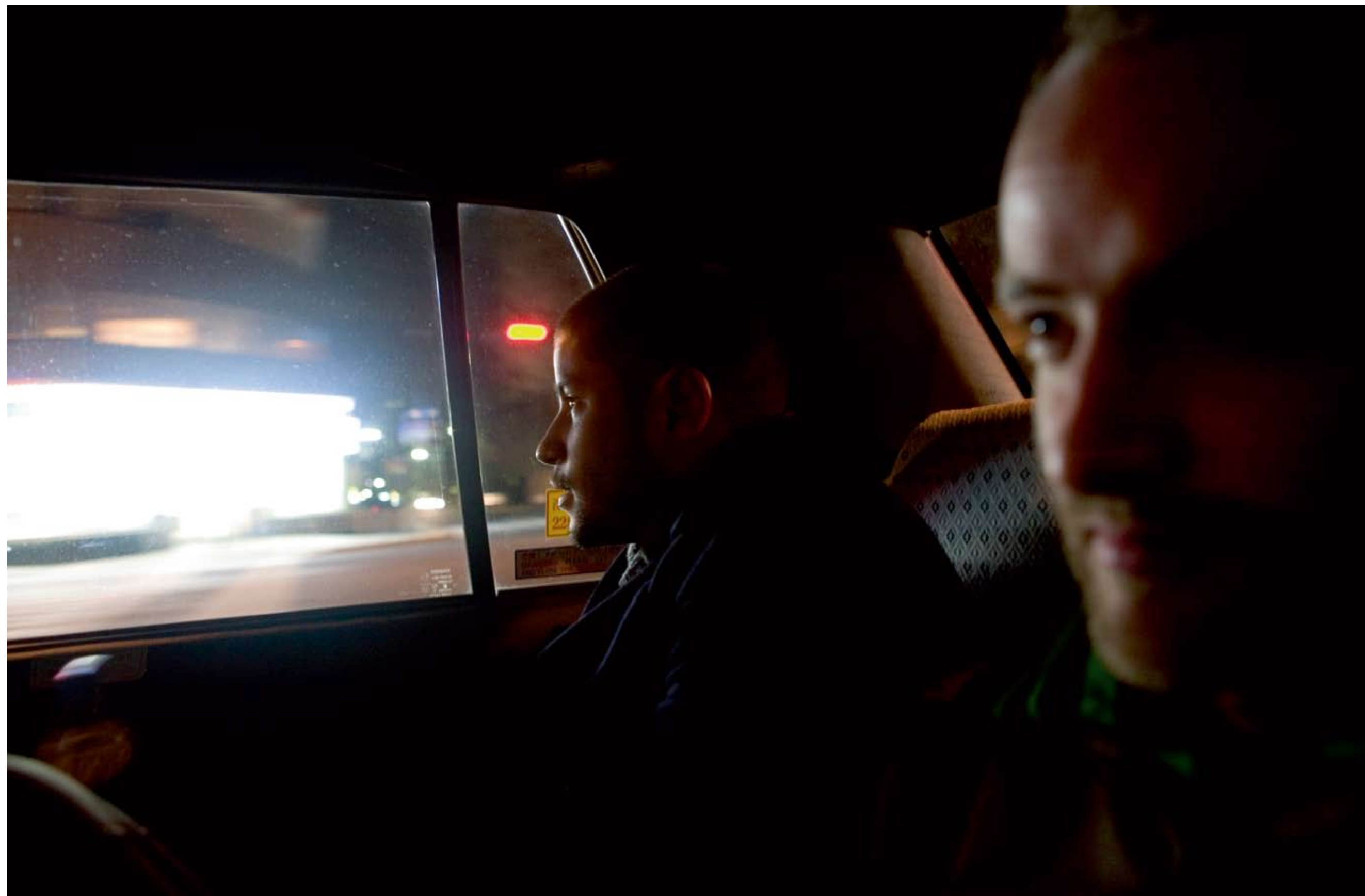
Deze maand wijden we New Talent aan de genomineerden van de Popview en Lex van Rossen Award. Deze zeven Europese muziekfotografen, en met hen vele anderen, stuurden hun beste werk in om kans te maken op deze eervolle prijs, vernoemd naar de in 2007 overleden Nederlandse muziekfotograaf Lex van Rossen. Tijdens Eurosonic/Noorderslag in Groningen zal de winnaar bekend worden gemaakt.

Jordi Huisman

Jordi Huisman (26 jaar) zond een aantal foto's in en werd genomineerd. Hij had een serie liggen waar weinig mee gebeurde en besloot dat het goed bij het uitgangspunt van Popview paste. Jordi: 'Ik was trouwens verbaasd genomineerd te zijn, omdat ik mijn werk niet zo spannend vind. Zelf denk ik dat Julien Bourgeois een grote kans maakt op de hoofdprijs. Ik vind zijn portretten erg sterk. Sferisch, omdat het analoog is. De rest van de genomineerden heeft flink wat live-fotografie ingezonden. Daar word ik nooit zo warm van.' Jordi studeerde fotografie aan de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten in Den Haag, maar hield er in het tweede jaar mee op omdat hij het te druk kreeg met freelancen. 'Achteraf vind ik het wel zonde, maar destijds wilde ik nog fotojournalist worden. Tegenwoordig vind ik autonome fotografie interessanter. Als ik verder was gegaan met studeren was de academie daarvoor wel handig geweest. Tijdens de opleiding heb ik vooral geleerd om kritisch naar eigen werk te kijken. Proberen jezelf te betrappen op "trucjes" om zo origineel te blijven. En alle technische dingen.' Door veel vrij werk te maken, galleries te stalken en te reizen hoopt Jordi zijn werk out there te krijgen. Documentaire/autonome fotografen zoals Rob Hornstra inspireren hem. Jordi: 'Ik merk dat ik periodes heb van nadoen

van andere fotografen. Dat zie je goed terug in mijn foto's. Tegenwoordig speelt dat gelukkig minder, maar een jaar terug had ik een Rob Hornstra-proberen-nate-doen-periode. In de fotografie gaat bijna iedereen door min of meer hetzelfde leerproces. Eerst fotografeer je je huisdieren en zonsongangen, dan speel je eens met scherptediepte, dan maak je een klein studiootje in je huis, etc etc. Uiteindelijk, als je niet blijft hangen en beseft dat je clichéfoto's aan het maken bent, kun je iets origineels gaan maken. Daar heb je ook weer fases in, maar die zijn moeilijk te herkennen. Inspirerend vind ik ook de sfeer die analoge fotografie wel heeft en digitaal niet. Je ziet daar veel van op fjordphoto.org, een collectief van jonge fotografen. Op een minder directe manier inspireert muziek mij ook. Daar gaat het ook over sfeer. Ik merk dat ik daar sowieso altijd erg mee bezig ben.' Opdrachtfotografie doet Jordi met digitale spiegelreflexcamera's van Canon. 'Maar vrij werk doe ik analoog. Ik heb een 30 jaar oude Mamiya C330, die maakt vierkante foto's. Maar mijn favoriet is de Mamiya 7. Dat is omdat ik merk dat ik op een heel andere manier composities maak. Ik kijk rustiger, neem veel meer de tijd. De verhouding van het beeld (4x5) is nuttig.'

jordihuisman.nl

Julien Bourgeois

De Franse Julien Bourgeois (27 jaar) ontdekte zijn passie voor fotografie toen hij begon met een opleiding aan een kunstacademie. Na twee jaar besloot hij zich helemaal op fotografie te richten, en hij schreef zich in voor een opleiding aan de National Superior School of Photography (ENSP) in Arles, Frankrijk. Vijf jaar geleden studeerde hij af. Julien: 'Ik heb voornamelijk geleerd om goed te beredeneren waarom ik iemand wil fotograferen, voordat ik op de man afstap met mijn camera in de hand. Dit besef is heel belangrijk voor mij, want het heeft veel invloed op mijn leven in het algemeen.'

Julien is echter nog niet uitgeleerd: 'Meedoen aan een competitie als Popview is heel leerzaam voor mij. Ook wil ik muzikanten blijven ontmoeten van wie ik veel kan leren, zoals van hun werk en van de interactie tussen band en fotograaf. Ik zou ook graag meer tijd doorbrengen met de mensen die ik fotografeer, door mee te touren en samenwerkingen aan te gaan. Het is echt een passie, het luisteren naar nieuwe muziek, nieuwe mensen ontmoeten, contact hebben met labels en magazines. Muziek en mensen inspireren me enorm. Hun gezichten, de ogen, hun woorden en hun stiltes. Ik werk altijd heel instinctief omdat er vaak maar weinig tijd is, dus zo snel als me iets opvalt duik ik erop. Ik ben heel

vastberaden hiervan te kunnen gaan leven.'

Een van de duidelijkste veranderingen in zijn werk sinds hij is afgestudeerd, is volgens Julien de afstand tussen hem en de gefotografeerde. 'De afstand wordt steeds kleiner, merk ik na iedere sessie. Wellicht komt dat door ervaring, of door zelfverzekerdheid. Ik werk met verschillende camera's, variërend van 4x5" tot panoramisch (6x13cm), en altijd op film of polaroid zodat ik goed moet nadenken voor iedere foto. Maar ik werk het liefst met mijn oude 6x6 Hasselblad, het vierkante formaat van het beeld is perfect voor portretten.'

Julien bewondert fotografen als Anton Corbijn, Richard Avedon, Nan Goldin, Richard Dumas en Antoine d'Agata. Volgens hem heeft ieder van deze fotografen zijn eigen blik op de wereld. Julien: 'Wanneer je werk ziet van een van

hen, dan weet je meteen wie het gemaakt heeft. Zij creëren hun eigen universum om ons op die wijze hun visie op de wereld te tonen.'

Naast de kans op een award, vindt Julien de bijbehorende expositie erg interessant. 'Het is goed voor mij en voor anderen om mijn foto's te zien in een andere context dan als illustratie van een interview in een magazine. Zo zonder functie als ondersteuning, maar enkel de foto. Ook vind ik het interessant om te zien hoe popfotografie zich manifesteert in Europa, en wat mijn plek daarin is. Ik denk overigens dat Charlie De Keersmaecker de meeste kans maakt op de prijs. Ik vind zijn werk heel innovatief met een persoonlijke blik. Ik vind zijn manier van framing, beweging en energie in de foto's heel goed, en hij levert heel consequent werk.'

Charlie De Keersmaecker

Charlie De Keersmaecker (33 jaar) zit al een tijdje in het vak. Voordat hij als professioneel fotograaf aan de slag ging, volgde hij de opleiding fotografie aan Hogeschool Sint Lukas in Brussel en studeerde hij aan Cleveland College of Art and Design in Middlesbrough. Charlie: 'Die opleidingen waren vooral belangrijk omdat ik echt vier jaar de tijd had om geconcentreerd met fotografie bezig te zijn en mezelf te ontplooien. Jammer genoeg ben ik er weinig inspirerende leerkrachten tegengekomen. Vorig jaar volgde ik een workshop van fotograaf Antonin Kratochvil en zowel de workshop als de docent waren erg intens en interessant. Naast hem vind ik ook Saoul Leiter een erg goede, inspirerende fotograaf. Ik merk dat ik in mijn fotografie teruggrijp naar hoe ik begonnen ben. Nu heb ik de bagage, het zelfvertrouwen en de knowhow om te doen wat ik in het begin wilde maar waar ik toen nog niet de vinger op kon leggen.'

Voor zijn opdrachten voor muziek-tijdschriften neemt Charlie altijd

zijn kleine analoge rangefinder-camera mee. 'Hiermee maak ik altijd enkele persoonlijke beelden, vanuit mijn visie. Dit is een visie die niet per se hoeft te kloppen met het format van het tijdschrift waarvan de opdracht uitgaat. Door mijn vele werk als freelance fotograaf heb ik ook een persoonlijke band opgebouwd met verschillende muzikanten. Hierdoor kan ik persoonlijk werk maken en dat bespreken met hen. Backstage, tournees, opnames in de muziek-studio. In de fotoreeks die ik heb ingezonden voor Popview zitten enkele foto's van dEUS, waarmee ik op deze manier intens samenwerk.' Charlie werkt met veel verschillende camera's. Zo gebruikt hij onder andere een Nikon D2, Nikon D3, Hasselblad 503, Contax 645 en een Contax T2. Zijn favoriete camera is de Contax G2. Charlie gokt op Julien Bourgeois als de winnaar van de Popview Award: 'Hij doet niet mee aan de cliché rock-'n-rollfotografie.'

charliedekeersmaecker.com

Kalle Björklid

De Finse Kalle Björklid (28 jaar) studeert computertechnologie aan de Universiteit van Jyväskylä in Finland. Daarnaast werkt hij als computerprogrammeur en als fotograaf. Kalle: 'Mijn studie heb ik de laatste tijd een beetje links laten liggen, omdat ik momenteel veel opdrachten krijg. Fotografie heb ik mezelf geleerd, en dat gaat de goede kant op! Mede daarom ben ik niet heel erg gefocust op het halen van mijn diploma in computertechnologie. Ik heb een eigen bedrijfje in programmeren en systeem beheren, en daarvan leer ik minstens zoveel als op de universiteit. De informatietechnologie maakt continu veranderingen door, dus ik leer sowieso constant nieuwe dingen.'

Nu de computertechnologie-opdrachten goed lopen, wil hij beginnen met een aantal interessante fotografieprojecten, waaronder het produceren van een tourfotoboek van een band. Kalle: 'Ik raak heel erg geïnspireerd door de emoties van zowel de artiesten zelf als hun publiek. Ik ben altijd op zoek naar dat ene unieke concertshot, een beeld dat de kijker nooit eerder heeft gezien. Al is dat ontzettend moeilijk, aangezien er altijd veel fotografen aanwezig zijn, weinig plek en tijd is ook altijd beperkt. Maar dat is juist de hele uitdaging. Ik zie wel een groot verschil met toen ik net begon en nu, dus het gaat de goede kant op. Ik vind overigens dat alle genomineerden hun sterke punten hebben, en iedere fotograaf heeft zijn eigen point of view. Sommigen richten zich sterk op de artiest, anderen concentreren zich meer op het concert en de omgeving.

Ik benijd de jury die een winnaar moet uitroepen absoluut niet.' Iconische fotografen zijn voor Kalle Anton Corbijn en Henri Cartier-Bresson: 'Ik hou van hun werk omdat de meeste van hun foto's zo'n sterk spanningsveld creëren. Het is lastig te omschrijven. Sommige foto's laten een kriebel achter, omdat ze breken met de reguliere regels voor compositie, vaak met een briljante uitwerking.' Zelf werkt Kalle met de Canon digital SLR camera's, en dan vaak met twee door elkaar heen. Kalle: 'Digitale fotografie is perfect voor mij. Ik neem een hoop experimentele foto's om te testen, dus daar zit veel weggooimateriaal tussen. Ik heb ook een Hasselblad medium format camera uit de jaren '50, maar ik heb alleen nog maar de basiskennis voor het gebruiken ervan.'

Danny North

De Britse Danny North (33 jaar) begon te fotograferen rond zijn 16e, en begon een studie fotografie. Deze verliet hij echter vroegtijdig om in bands te kunnen spelen. De muziekwereld trok hem, en hij volgde een opleiding in Music Production aan Leeds College of Music. Op zijn 29e hervond hij zijn passie voor fotografie. Danny: 'Mijn handtekening in fotografie komt eerder voort uit het feit dat ik zelf in de muziekwereld heb rondgelopen dan uit mijn fotografiestudie. Muzikanten zijn gewoon zo inspirerend. Ik moet je wel eerlijk bekennen dat ik als kind al fan was van de foto's van Ross Halfin. Hij fotografeerde alle bands waar ik toen fan van was en posters van kocht. De eerste fotograaf die mijn werk heeft beïnvloed, was Andrew Kendall, fotograaf bij NME, waar ik tegenwoordig ook voor werk. Ik ontmoette hem bij een concert in Leeds waar hij aan het schieten was voor NME, en ik was daar zelf voor een lokaal blad aan het werk. Hij was heel aardig en open en gaf me heel veel technische tips en trucs. Ik vroeg hem het hemd van het lijf. Door hem begon ik te geloven dat ik misschien wel mijn brood kon verdienen met mijn fotografie. Twee jaar later zaten we zij aan zij te fotograferen voor NME tijdens het Glastonbury Festival. Verder bewonder ik het werk van Henri Cartier-Bresson heel erg, het laat me vaak met een mond vol tanden achter. Zijn composities zijn geweldig en zijn timing is ongelooflijk.'

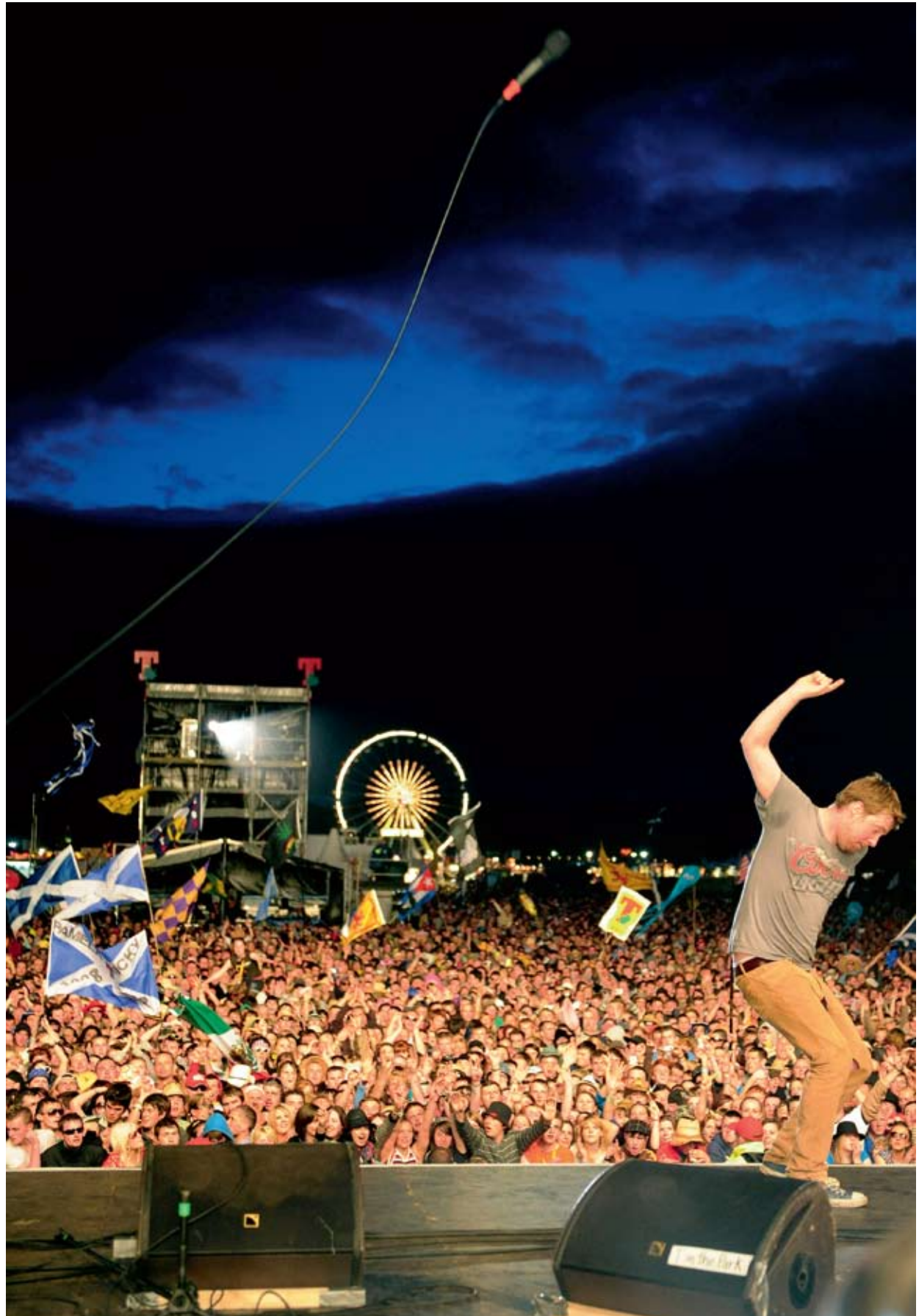
Danny heeft een lange lijst plannen voor de toekomst: 'Ik wil graag een cover voor Rolling Stone schieten, en voor Spin magazine. Een reportage voor National Geographic zou ik ook niet erg vinden... Ik wil me ook graag gaan toelleggen op het maken van videoclippen voor bands.'

Danny werkt overwegend met een Nikon D3, waar hij heel tevreden mee is. 'Het heeft alles wat ik nodig heb en wat ik miste bij mijn vorige camera, de Nikon D2Xs. Ik heb ook een Mamiya RZ67 aangeschaft, maar ik weet nog niet goed hoe ik met een medium format camera moet werken.'

Als winnaar van de Popview Award zou Danny Kalle Björklid aanwijzen. 'Ik vind dat hij een mooie, artistieke wending geeft

aan popfotografie. Zelf ben ik vaak gebonden aan waar een magazine om vraagt, maar Kalle is vrij om werk te produceren vanuit zijn eigen visie, met prachtige resultaten.'

dannynorth.co.uk

Tom Verbruggen

De Belgische Tom Verbruggen (29 jaar) rondde een paar jaar geleden al de opleiding communicatiewetenschappen aan de Universiteit van Gent af. Tijdens deze opleiding volgde hij een aantal filmgerelateerde vakken en zijn interesse voor film was gewekt. Na deze studie schreef hij zich in voor een opleiding film aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent. Deze kon hem echter niet bekoren, en hij stopte. Tom: 'Laten we zeggen dat het niveau van de opleiding niet zo hoog was. En op de universiteit gingen de vakken altijd over film, we werkten niet met film. Toen ik voor mezelf begon met fotograferen merkte ik dat ik wel wat aan de academie heb gehad, qua basistechnieken, maar de overige vaardigheden heb ik voornamelijk te danken aan mijn opleiding communicatie. Fotografie draait deels ook om netwerken, en de psychologie- en sociologievakken hebben veel bijgedragen aan mijn timing. Wanneer je bijvoorbeeld absoluut geen foto kunt maken. Ik geloof niet dat een opleiding aan een kunstacademie noodzakelijk is om een goede fotograaf te worden. Al weet ik niets van studiofotografie, maar daar doe ik ook haast nooit aan.'

In het dagelijks leven is Tom fotograaf en cineast. Zo maakte hij een aantal videoclipps voor Tim Vanhamel, een Belgische muzikant. Tom: 'Fotografie en film zijn twee totaal verschillende dingen. Als fotograaf ben je voornamelijk alleen en snel bezig. Wanneer je een video maakt, heb je rekening te houden met tijd, kosten en meerdere mensen.' Een van zijn grote voorbeelden is Anton Corbijn. 'Dat is gewoon een heel sterke fotograaf. Maar wie ik ook bijzonder vind, is Patrick De Spiegelaere. Hij overleed in 2007. Hij was een van de beste persfotografen van België. Hij was eens in Congo bij een groot massagraf. Er stonden dertig andere fotografen omheen om dat graf te fotograferen. Hij maakte een foto van de fotografen. Dat vind ik mooi. Ik ontmoette hem tijdens mijn eerste opdracht voor een lowbudget film. Hij kwam daar setfoto's maken en ik vertelde hem dat ik ook fotografeerde. Hij raadde me aan om eens mijn portfolio te laten zien. En dat deed

ik, ruim twee jaar later pas. Hij heeft me destijds heel goede tips gegeven voor het maken van een goede portfolio.'

Tom houdt niet van standaard concertfoto's. 'Het is zo saai om daar in de pit te staan, en dan nog alleen de eerste drie nummers, daarna

moet je weg. Ik werk dan ook niet met een telelens, die je nodig hebt als je daar staat. Ik ben meer geïnteresseerd in backstagefoto's, of om op het podium te staan zodat je ook een stuk van het publiek mee kunt pakken. Als ik ooit een band van formaat, zoals U2, zou

fotograferen, zou ik meer geïnteresseerd zijn in het massale van het publiek en de omgeving dan in Bono denk ik. Bono backstage is dan veel interessanter.'

Patrick Ryming

De Deense Patrick Ryming (27 jaar) heeft zichzelf leren fotograferen. Zijn eerste camera kocht hij toen hij 19 was. Patrick: 'Ik wist helemaal niets van de techniek af, maar het voelde natuurlijk om beelden vast te leggen op het juiste moment. Misschien omdat ik destijds veel films keek? Na verloop van tijd raakte ik steeds meer geïnteresseerd in de technische aspecten en begon ik te experimenteren met verschillende sluitertijden enzo. Met hard werken kom je er ook wel, daar ben ik wel achtergekomen. Iedereen blijft continu leren. Dat ik muziekfotografie doe, is omdat ik zelf muzikant ben. Ik heb altijd veel contact gehad met bandjes en fotografeerde ze spontaan, voor de lol. Ik merk dat ik tegenwoordig beter weet wat ik wil vastleggen, en de foto's worden wat persoonlijker. Ik had nooit gedacht dat ik van fotografie mijn werk kon maken, maar nu tour ik met een van de grootste bands van Denemarken, Saybia. Ik ben zelf ook nog steeds gefocust op mijn muziek, ik ben met de rest van

de band bezig met het opnemen van een plaat. Daarnaast ben ik van plan volgend jaar een foto-expositie bij een galerie te openen in Kopenhagen.'

Zijn meest gebruikte camera is altijd de Nikon geweest. Patrick: 'Momenteel gebruik ik een F5 body met vaste lenzen. Het is een prettig formaat voor reportages en concertfoto's. Hij werkt snel en de zoeker toont het volledige frame, wat voor mij heel belangrijk is want ik doe niet aan bijsnijden van mijn foto's. Ik wil beelden weergeven zoals ik ze zelf voor mijn camera heb gehad, en dus ontwikkel ik alles zelf en ik retoucheer nooit. Ik heb ook wel gewerkt met een Hasselblad voor portretfoto's en ik heb een aantal digitale camera's. Maar digitaal zal nooit mijn ding worden, denk ik. Het is alleen wel eens handig voor zelfportretten.'

Patrick is erg gesteld op de foto's van Anton Corbijn. 'Wat me zo aantrekt is hoe hij beroemde mensen op zo'n casual wijze portretteert. Of soms zelfs op een

ironische manier. Veel muziekfotografen tonen in hun foto's enkel de glamour en stereotype kant van rock-'n-roll. Corbijn toont een persoonlijke kant, die maar weinig mensen ooit van een ster zullen zien.'

ryming.dk

